

РЕШЕНИЕ

№ 3847

гр. София, 10.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,
в публично заседание на 30.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря РОСИЦА СТОЕВА и при участието на прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **4126** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.26, ал.9 от Закона за чужденците в Република Б., вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на С. С., гражданин на Федерална Република Н., с постоянен адрес [населено място],[жк], [улица], вход единствен, партер, ап.3 срещу заповед №ЗДС-215 от 02.04.2013г., издадена от началник сектор „Миграция” – СДВР, с която му е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република Б. по заявление вх.№43856/20.03.2013г.

Жалбоподателят поддържа незаконосъобразност на оспорения отказ поради нарушение на административно производствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Посочва, че провеждането на съгласувателна процедура съгласно чл.11, ал.4 ППЗЧРБ не вменява с задължение на административния орган да вземе съгласието на Д. и Дирекция „К. отношения” на МВнР и не го освобождава от задължението за самостоятелна преценка на всички факти и обстоятелства по случая.

Поддържа материална незаконосъобразност поради нарушение на чл.7, ал.2 от Закон за влизането, пребиваването и напускането на Република Б. на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства (ЗВПНРБГЕСЧТС), вр. чл.2, ал.2 и чл.10 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004г. относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки (Директива 2004/38/ЕО). Посочва, че е съпруг на българска

гражданка – Ц. П. М., поради което пребиваването му в страната следва да се уреди от специалния закон ЗВПНРБГЕСЧТС, а не от ЗЧРБ. В жалбата се поддържа, че следва да се оставят неприложими националните разпоредби на чл.1, ал.2 и ал.3 ЗЧРБ, като дискриминационни и противоречащи на разпоредби на Директива 2004/38/ЕО и даденото в последната определение на «член на семейство» на гражданин на Европейския съюз (ЕС). Посочва, че като член на семейството на гражданин на ЕС има автоматичното право на пребиваване на територията на държава – членка на Съюза. Позовава се на разпоредбата на чл.5, ал.4 от Конституцията на РБ във връзка с върховенството на правото на ЕС. Поддържа нарушение на чл.8, ал.1 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) с оглед сключения граждански брак с българска гражданка, която е бременна съгласно медицинско удостоверение № 29/12.02.2013г. на «Д.-XVII-С.» Е.. Посочва нарушение на разпоредбите на чл.26, ал.8 ЗЧРБ, вр. чл.6 АПК поради липса на изложение на мотиви относно преценка на органа на обстоятелствата, свързани с продължителността на пребиваване на чужденеца в Република Б.. Претендира съда да постанови решение, с което за отмени оспорената заповед, като му присъди направените по делото разноски. Ответникът началник сектор “Миграция” – СДВР, чрез процесуалния си пълномощник юкр.С., оспорва жалбата.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че жалбоподателят С. С. е гражданин на Н., [дата на раждане] в [населено място], Н., който притежава национален документ за самоличност №А02745373 със срок на валидност до 15.02.2016г. Жалбоподателя е влязъл законно в Република Б. на 01.11.2007г. въз основа на виза „С” за срок от 30 дни.

С молба вх.№МГ-542 от 28.02.2013г. (стр.15 от делото) до директора на Дирекция „Миграция”-МВР жалбоподателят поискал предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване в Република Б. на основание чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ - поради сключен брак с българска гражданка. Приложена е молба от 25.02.2013г. за провеждане на съгласувателна процедура по чл.12, ал.5 ППЗЧРБ.

В молбата на жалбоподателя до Сектор „Миграция” – СДВР от 25.02.2013г. за провеждането на съгласувателна процедура (стр.16 от делото) чужденецът е посочил, че е влязъл законно в Република Б. на 01.11.2007г., като в периода от 15.11.2007г. до 2010г. пребивавал в страната ни на основание производство по предоставяне на статут по ЗУБ. На 05.05.2010г. сключил брак с българска гражданка Ц. П. М., ЕГН [ЕГН], за което представя удостоверение от същата дата на Столична община – район „С.”. Прилага медицинско удостоверение № 29/12.02.2013г. на «Д.-XVII-С.» Е., съгласно което съпругата му е бременна с термин на раждане 09.07.2013г. Последното обстоятелство е посочено в молбата на чужденеца от 25.02.2013г. като препятствие да отпътува от Б. с оглед необходимостта от снабдяване с виза тип «D», което би довело до раздяла на семейството в периода около и след раждането на детето му.

С писмо на директора на Дирекция «Миграция» - МВР рег.№ХР-617 от 07.03.2013г. преписката е върната на директора на СДВР, тъй като

провеждането на съгласувателна процедура по чл.11, ал.4 ППЗЧРБ било в компетенциите на секторите/групи «Миграция» при СДВР.

С писмо рег. №МГ-868 от 12.03.2013г. началникът на Сектор «Миграция» - СДВР (стр.34 от делото) поискал от жалбоподателя ново подаване на молбата и приложените към нея документи. Жалбоподателят подал заявление вх.№43856 от 20.03.2013г., с което поискал предоставяне на право на пребиваване в Република Б. със срок от 1 (една) година на основание чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ поради сключен брак с българска гражданка.

Издадена е оспорената в настоящето производство заповед № ЗДС-215 от 02.04.2013г. на началник сектор „Миграция” – СДВР, с която е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република Б. по заявление вх.№43856/20.03.2013г. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 04.04.2013г.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ намира от правна страна следното :

Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство вх.№МГ-948 от 10.04.2013г., е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт съгласно чл.26, ал.9 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Основен спорен въпрос по делото е относно приложимите материално правни разпоредби - на ЗЧРБ или на ЗВПНРБГЕСЧТС. Не е спорно, че жалбоподателят е член на семейството на български гражданин, като съпруг на Ц. П. М., ЕГН [ЕГН], т.е. член на семейството на гражданин на държава членка на ЕС.

Съгласно чл.20, пар.1 от Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС) всяко лице, което притежава гражданство на държава-членка (ДЧ), е гражданин на Съюза. Гражданството на Съюза се добавя, а не замества националното гражданство. Това означава, че автоматично с придобиването на национално гражданство на ДЧ, лицето придобива нов кръг от права и задължения като гражданин на ЕС, които се добавят към правата и задълженията му на гражданин на ДЧ. Сред тях е основното право по чл.20, пар.2, б.”а” ДФЕС - правото на гражданите на Съюза да се движат и пребивават свободно на територията на държавите – членки. Това е една от основните свободи на Вътрешния пазар като една от политиките на ЕС. Съгласно чл.26, пар.2 ДФЕС вътрешният пазар обхваща пространство без граници, в което свободното движение на стоки, хора, услуги и капитали е осигурено в съответствие с разпоредбите на Договорите. Съгласно разпоредбите на чл.2, пар.2 и чл.4, пар.1 ЗФЕС регулирането на вътрешния пазар, вкл. свободата на движение на хора, е поделена компетентност между ЕС и държавите членки. Т.е. С. и държавите членки могат да законодателстват и да приемат правно обвързващи актове в тази област (чл.2, пар.2 ДФЕС). ДЧ упражняват своята компетентност, доколкото С. не е упражнил своята.

В случая е приета уредба на ниво ЕС чрез приемането на Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004г. относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки. Съгласно чл.2, пар.3 от Директива 2004/38/ЕО "приемаща държава-членка" означава държавата-членка, в която гражданинът на Съюза се движи, за да упражни своето право на свободно движение и пребиваване. Т.е. упражняването на основното право на свободно движение и пребиваване е свързано именно с движение, с пресичане на граници между държави, за да се установи гражданин на една ДЧ в друга ДЧ. В случая по отношение на жалбоподателя не е налице основание за приложение на Директива 2004/38/ЕО, тъй като той като член на семейството на гражданин на ЕС не упражнява своето право на свободно движение и пребиваване – не преминава от държавата-членка на своята съпруга (Б.) в друга държава - членка, за да се установи и пребивава там. Включително по аргумент от разпоредбата на чл.6, пар.1 от Директива 2004/38/ЕО правото на пребиваване на гражданин на ЕС и членовете на неговото семейство е право на пребиваване на територията на друга държава-членка, различна от Б.. В случая спорът е относно наличието на правно основание за пребиваване на чужденца в Република Б., а не движението му като член на семейството на българска гражданка в друга ДЧ на ЕС. По изложените съображения съдът приема, че в настоящия случай са неприложими разпоредбите на Директива 2004/38/ЕО и ЗВПНРБГЕСЧТС, тъй като жалбоподателят и неговата съпруга - гражданин на ЕС не са упражнили правото си на влизане и пребиваване на територията на друга държави-членки на ЕС.

Ето защо са изцяло неоснователни претенциите на жалбоподателя, че като член на семейството на гражданин на ЕС има автоматичното право на пребиваване на територията на Б. като държава – членка на Съюза на основание Директива 2004/38/ЕО. Още по-малко може да бъде споделено становището му за приложимост на разпоредбата на чл.5, ал.4 от Конституцията на РБ. Последната разпоредба урежда приматът на нормите на международното право по отношение на националните норми. Приема се еднозначно в правната доктрина, че правото на ЕС не е международно право. То е нов, самостоятелен, автономен правопорядък, различен, както от международното, така и от националното право. Правото на ЕС е самостоятелен правопорядък със собствени източници на правото и принципи на приложение, който се основава на два основни принципа - директен ефект и примат. Приматът на правото на ЕС не произтича обаче от примата на международното право, тъй като правото на ЕС не е международно право. Ето защо нормата на чл.5, ал.4 от Конституцията на РБ не е източник на примата на правото на ЕС.

По изложените съображения съдът приема, че относно режима на влизане и пребиваване в Република Б. на жалбоподателя са приложими разпоредбите на ЗЧРБ. Съгласно чл.23, ал.1 ЗЧРБ чужденците пребивават в Република Б.:

1. краткосрочно - до три месеца в рамките на всеки 6-месечен период от датата на влизането в страната;
2. продължително - с разрешен срок до една година;

3. дългосрочно - с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление;

4. постоянно - с разрешен неопределен срок.

Няма спор, че със заявление вх.№43856 от 20.03.2013г. чужденецът е поискал издаване на разрешение за пребиваване на основание чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ - разрешение за постоянно пребиваване като член на семейството на български гражданин - като съпруг на Ц. П. М., ЕГН [ЕГН] за срок от 1 година. Съгласно чл.42 ППЗЧРБ за получаване право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 11 ЗЧРБ чужденецът прилага документите по чл. 34, ал. 1 и удостоверение за сключен граждански брак или удостоверение за раждане. Към заявлението службите за административен контрол на чужденците прилагат служебно справка за непрекъснатост на пребиваването на чужденеца в страната през последните пет години.

Съгласно чл.141б, ал.1, т.1 ППЗМВР при осъществяване на дейността си по регулиране на миграционните процеси и административния контрол върху пребиваването на чужденци в Република Б. директорът на дирекция "Миграция", директорите на областните дирекции на МВР или оправомощените от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешения за краткосрочно, продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване и продължават срока на пребиваване на чужденците в Република Б.. Със заповед №з-2191 от 16.02.2012г. (стр.36 от делото)

директорът на СДВР е делегирал правомощията си по издаване или отказ за издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване, както и за продължаване срока на пребиваване на чужденците в РБ на началник сектор «Миграция» - СДВР. С оглед законоустановената възможност за делегиране на правомощията по чл.141б, ал.1 ППЗМВР съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган.

Оспорената заповед е издадена на основание чл.26, ал.2 ЗЧРБ - отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията чл.24 или чл.25 ЗЧРБ. Видно от мотивите на заповедта административният орган е приел, че чужденецът е подал заявление на основание чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ, но не е представил виза съгласно чл.15, ал.1 ЗЧРБ – виза за дългосрочно пребиваване.

При така посочените мотиви на оспорената заповед съдът приема, че същата е незаконосъобразна поради допуснато отменително основание по чл.146, т.2 АПК. Преди всичко, органът не е изяснил действителната воля на лицето относно съдържанието на акта, който претендира да му бъде издаден. Административното производство безспорно е образувано по молба на заинтересованото лице. Съгласно ППЗЧРБ молбата се подава по образец - Приложение № 2 към чл. 11, ал. 1 ППЗЧРБ за продължаване срока на пребиваване, респ. Приложение № 3 към чл. 12, ал. 1 ППЗЧРБ за предоставяне на право на пребиваване. В нарушение на задълженията си по чл.9, ал.1 и ал.3 и чл.28, ал.1, т.2 АПК административният орган не е проявил служебна активност при изясняване на волята на лицето относно съдържанието на акта, което е довело от своя страна до неизясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая в нарушение на чл.35 АПК –

отменително основание по чл.146, т.3 АПК. Изразената от чужденеца воля в заявление вх.№ 43856 от 20.03.2013г. е била неясна – чужденецът е поискал предоставяне на право на постоянно пребиваване на основание чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ, но несъответстващо е посочил „за срок от 1 година”. Отстраняването на недостатъци в искането до административния орган е уредено в нормата на чл.30, ал.2 АПК, но посочената там процедура не е използвана от административния орган. Вместо да изясни действителната воля на лицето, органът е постановил отказ на правно основание, което не е посочено от лицето – по чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ. Спрямо посоченото от чужденеца основание по чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ за предоставяне право на пребиваване административният орган не е изложил никакви мотиви, а единствено е изброил приложените към заявлението документи, без да вземе никакво отношение към тях – отменително основание по чл.146, т.2 АПК.

На следващо място административният орган формално се е задоволил да посочи, че чужденецът не предоставя виза по чл.15, ал.1 ЗЧРБ, което било задължително условие за спазване на разпоредбите на чл.27 ЗЧРБ. Разпоредбата на чл.27 ЗЧРБ няма никакво приложение и отношение към случая на чужденеца. Действително нормата на чл.24, ал.1 ЗЧРБ изисква предоставяне на разрешение за продължително пребиваване след представяне на виза, но административният орган изобщо не е съобразил молбата на лицето от 25.02.2013г. за провеждане на съгласувателна процедура поради невъзможност за представяне на виза тип «D» по чл.9а, ал.2, т.4 ЗЧРБ - виза за дългосрочно пребиваване.

Съгласно чл.22 ЗЧРБ пребиваването на чужденците в Република Б. се осъществява въз основа на:

1. (изм. - ДВ, бр. 29 от 2007 г.) издадена виза по **чл. 9а, ал. 2;**
2. международни договори за безвизов или облекчен визов режим;
3. разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 3 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност".

Съгласно чл.11, ал.4 ППЗЧРБ когато чужденецът не притежава виза тип "D" за дългосрочно пребиваване, службите за административен контрол на чужденците след предоставяне на **писмено становище** от Държавна агенция "Национална сигурност" (Д.) и **след съгласуване** с дирекция "К. отношения" на Министерството на външните работи (Д. - МВНР) могат да продължат срока на пребиваване или **да издадат разрешение за пребиваване**, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи. В случая не са налице извънредни обстоятелства по смисъла на пар.1, т.7 от ДР на ЗЧРБ (стихийни и природни бедствия, аварии, катастрофи, грабежи и обстоятелства, довели до прилагането на неотложна медицинска помощ, както и други събития, настъпили *не по волята* на чужденеца, които той не е могъл да предвиди или предотврати). Редакцията на нормата на чл.11, ал.4 ППЗЧРБ е указание, че изискваното съгласуване с Д. – МВНР е част от процедурата по издаване на разрешение за пребиваване на чужденеца, т.е. без изпълнението на тази

процедурата ще е налице процесуално нарушение, но предоставените *становища* не са задължителни за административния орган, упражняващ контрол върху чужденците. Той може да продължи срока на пребиваване на чужденеца, която редакция указва, че същият разполага с оперативна самостоятелност да вземе решение в тази насока. В случая административният орган е постановил отказ за издаване на разрешение за пребиваване без да вземе становище на Д. и Д. – МВНР при заявено от лицето желание за провеждане на такава процедура поради невъзможност за представяне на виза тип «D». Това е съществено процесуално нарушение - самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт съобразно чл.146, т.3 АПК.

От друга страна е налице и материална незаконосъобразност на оспорената заповед. Както вече се посочи, административният орган разполага с оперативна самостоятелност да вземе решение по чл.11, ал.4 ППЗЧРБ. Същото той трябва да направи при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.3 АПК – да приложи онези мерки, които са най-благоприятни за лицата, ако и по този начин се постига целта на закона. Няма спор, че жалбоподателят е член на семейството, като се очаква в скоро бъдеще да стане родител на гражданин на Европейския съюз. Поставянето на изискване към родителя - гражданин на трета държава, да пътува до страната си на произход, за да се снабди с виза тип «D», би имало да сигурна последица лишаването на семейството на граждани на ЕС от издръжка.

Съдът на Европейският съюз е имал повод да даде тълкуване на разпоредбите относно гражданството на Съюза. Така по дело С-34/2009г. с предмет преюдициално запитване относно тълкуването на членове 12 ЕО (чл.18 ДФЕС), 17 ЕО и 18 ЕО (чл.20 и чл.21 ДФЕС), както и на членове 21, 24 и 34 от Х. на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Х. на основните права“) в рамките на спор между г-н R. Z., колумбийски гражданин, и O. national de l'emploi (O.) [Национална служба за заетост] във връзка с отказ на последната да му предостави право на обезщетение за безработица по белгийското законодателство е поискано тълкуване, дали разпоредбите на ДФЕС относно гражданството на Съюза трябва да се тълкуват в смисъл, че предоставят на *роднина по възходяща линия* — който е гражданин на трета държава и поема издръжката на малките си деца, граждани на Съюза — правото на пребиваване в държавата членка, на която последните са граждани и в която пребивават. Решението на С. е, че член 20 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка, от една страна, да откаже на гражданин на трета държава, който поема издръжката на малките си деца, граждани на Съюза, *правото на пребиваване* в държавата членка, където последните пребивават и чиито граждани са, и от друга страна, да откаже да предостави на посочения гражданин на трета държава разрешително за работа, тъй като такива решения биха лишили споменатите деца от възможността действително да се ползват от най-съществената част от правата, свързани със статута им на граждани на Съюза. В случая издръжката на детето би била поета

от бащата. Принуждаването му да напусне страната, за да се снабди с документ от страната си на произход, е в нарушение на чл.18 и чл.20 ДФЕС, както и на изискването на пропорционалност и съразмерност на акта по смисъла на чл.6, ал.2 и ал.3 АПК – приложение на онези мерки, които са най-благоприятни за адресатите на акта и трети засегнати лица, ако и по този начин се постига целта на закона.

Съдът приема, че с издаването на оспорения отказ е допуснато нарушение на чл.8, ал.1 ЕКПЧ. Съгласно същата разпоредба всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В оспорената заповед липсват изложени каквито и да било мотиви за направена от органа преценка на обстоятелствата по чл.8, ал.2 от ЕКПЧ, които биха оправдали държавната намеса в личния и семеен живот на жалбоподателя, който в изпълнение на заповедта би бил принуден да изостави семейството си в Б. в момент, в който семейството е изцяло зависимо от неговите грижи и издръжка. Налице е и друго самостоятелно основание за отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна по смисъла на чл.146, т.4 АПК - като издадена в нарушение на чл.8 ЕКПЧ.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна и делото – върнато като преписка на органа за произнасяне по заявление вх.№ 43856 от 20.03.2013г. за предоставяне на разрешение за пребиваване на жалбоподателя при съобразяване на тълкуването на закона, дадено в настоящето решение - изясняване на волята на чужденеца относно вида на исканото пребиваване и провеждане на съгласувателна процедура по чл.11, ал.4 ППЗЧРБ.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените в производството разноски в размер на 10 лв. за държавна такса.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. град, I ОТДЕЛЕНИЕ, 2 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на **С. С.**, гражданин на Федерална Република **Н.**, с постоянен адрес [населено място],[жк], [улица], вход единствен, партер, ап.3 **ЗАПОВЕД №ЗДС-215 от 02.04.2013г.**, издадена от началник сектор „Миграция” – СДВР, с която му е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република **Б.** по заявление вх.№43856/20.03.2013г.

ВРЪЩА преписката на административния орган началник сектор „Миграция” – СДВР за произнасяне по заявление вх.№ 43856 от 20.03.2013г. за предоставяне на разрешение за пребиваване на жалбоподателя при съобразяване на тълкуването на закона, дадено в настоящето решение - изясняване на волята на чужденеца относно вида на исканото пребиваване и провеждане на съгласувателна процедура по чл.11, ал.4 ППЗЧРБ.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл.174 АПК 14 (четирнадесет) дневен срок от получаване на преписката от съда и отстраняване на недостатъците на заявлението по реда на чл.30, ал.2 АПК за произнасяне от административния орган началник сектор „Миграция” – СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. С., гражданин на Федерална Република Н., с постоянен адрес [населено място],[жк], [улица], вход единствен, партер, ап.3 на основание чл.143, ал.1 АПК разноси в размер на 10 (десет) лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: